

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **V. V.**, státní příslušník Ukrajiny, t. č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců B., B., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2015, č. j. OAM-25/LE-BE02-BE02-PS-2015, o **povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců**,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2015, č. j. OAM-25/LE-BE02-BE02-PS-2015, jímž mu byla podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v B., B. (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 17. 6. 2015.

Toto rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobce napadá a namítá porušení ustanovení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dále ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a ustanovení čl. 5 odst. 1 a 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“).

Podle žalobce žalovaný v první řadě nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu. V této souvislosti namítá, že skutečnost, že se zdržoval na území ČR a neobstaral si řádné vízum ani povolení k pobytu, nemůže být důvodem pro to, aby byl považován za osobu nebezpečnou pro veřejný pořádek. Z uvedeného pak dovozuje, že společenská nebezpečnost jeho jednání není tak závažná, aby odůvodňovala zbavení jeho osobní svobody na čtyři měsíce. V této souvislosti konstatuje, že zde žil a žije bez větších problémů harmonicky již 18 let, z výpisu z jeho trestního rejstříku je zřejmé, že respektoval zákony této země, až na opakovaná rozhodnutí o správním vyhoštění z území ČR. Žalobce tak odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), a to na rozhodnutí ze dne 16. 2. 2013, sp. zn. 5 Azs 17/2013 a na usnesení usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, a dodává, že skutečnost neoprávněného pobytu nelze automaticky považovat za nebezpečnost pro veřejný pořádek. Podle jeho názoru tak žalovaný zneužil správní uvážení, a již proto by měl soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Dále žalobce namítá, že se žalovaný dostatečně nezabýval podmínkami pro uložení tak závažného opatření jakým zbavení jeho osobní svobody na 120 dní bezesporu je. Žalovaný sice předpokládá trvání řízení o mezinárodní ochraně v délce 90 dnů, avšak v napadeném rozhodnutí vůbec neodůvodnil skutečnost, proč přistoupil ke zbavení jeho osobní svobody na maximální možnou dobu. S ohledem na uvedené není odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečné a soud by měl přezkoumat, zda správní orgán nezneužil správní uvážení nebo nepřekročil jeho meze. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 7 Azs 193/2014, s tím, že napadené rozhodnutí by mělo být zrušeno nejen pro zneužití správní úvahy podle § 78 odst. 1 s. ř. s., ale také pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Závěrem žalobce namítá, že stanovení maximální délky povinnosti setrvat v ZZC je v rozporu s čl. 5 odst. 1a čl. 5 odst. 4 Úmluvy, neboť stanovení „maximální“ délky setrvání v ZZC vylučuje pravidelný soudní přezkum, který musí proběhnout urychleně a zároveň s určitou periodicitou. Žalobce tak odkazuje na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 9. 1. 2003, č. 38822/97, ve věci Ch. v. Bulharsko, dále na rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26. Žalobce připouští, že ke kontrole zákonnosti zbavení svobody dochází v ČR primárně v souvislosti s vydáním správního rozhodnutí o zajištění nebo povinnosti setrvat v ZZC. Proti takovému rozhodnutí je každý cizinec oprávněn podat žalobu, o níž musí soud rozhodnout do 7 pracovních dnů, čímž je dosaženo urychlení soudního přezkumu a jeho kompatibility s čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Podle názoru žalobce ač zákon o azylu nechává na uvážení správního orgánu, na kolik dnů rozhodne o zajištění cizince, přesto musí rozhodnutí správního orgánu odpovídat požadavkům vyplývajícím z evropského i mezinárodního práva, včetně „periodické soudní kontroly zajištění“. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí rozhodl o zajištění žalobce na 120 dnů, sám tím určil, že další soudní kontrola zákonnosti zajištění již neproběhne. Podle žalobce ustanovení § 46a zákona o azylu neobsahuje žádné alternativy k zásahu do osobní svobody, jako je tomu u § 123b zákona o pobytu cizinců, a proto tato právní úprava není v souladu se zásadou subsidiarity ani s čl. 5 Úmluvy.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobcových námitek a současně s nimi vyjádřil nesouhlas s tím, že neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí.

K námitkám žalobce uvedl, že žalobci bylo dne 6. 8. 2012, pod č. j. KRPS-271741/ČJ-2012-000022, vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo právní moci dne 14. 8. 2012. Dne 3. 12. 2012, pod č. j. KRPA-155 990/ČJ-2012-000022, mu bylo vydáno další rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo právní moci dne 5. 3. 2013. Na to žalobce dne 13. 12. 2012 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Dne 2. 8. 2013 bylo žalobci doručeno rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové žalobu, s níž však nebyl úspěšný. Následnou jeho kasační stížnost NSS odmítl. Dne 18. 8. 2014 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Řízení bylo dne 24. 10. 2014 zastaveno z důvodu nepřipustnosti. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce ke Krajskému soudu v Hradci Králové opět žalobu. Krajský soud žalobě odkladný účinek nepřiznal, o žalobě dosud nebylo rozhodnuto.

Dne 9. 1. 2015 vydal Obvodní soud pro Prahu 9 trestní příkaz sp. zn. 121T 2/2015, a to pro spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Trestní příkaz nabyt právní moci dne 9. 1. 2015. Žalobce byl současně odsouzen k trestu vyhoštění z území ČR, byla mu vydána výzva k vycestování z ČR nejpozději do 9. 2. 2015, současně byl zařazen do evidence nežádoucích osob s platností od 5. 3. 2013 do 4. 7. 2017. Dne 10. 2. 2015 byl kontrolován hlídkou Policie ČR. Dne 13. 2. 2015 podal již třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedl, že si je vědom skutečnosti, že pobývá na území ČR nelegálně a že mu bylo vydáno několik rozhodnutí o správním vyhoštění. Je si vědom také toho, že byl odsouzen trestním příkazem k vyhoštění. Dodal, že nemá sjednáno zdravotní pojištění ani pracovní povolení, nemá peníze na kauci, na další pobyt, ani na vycestování. Žalobce podal žádost o pobytový titul naposled v roce 2008, od této doby se ani nesnažil zlegalizovat si svůj pobyt na území ČR.

Žalovaný je přesvědčen, že za výše popsané situace nepochybil, když uplatnil postup podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, neboť za základní zájem společnosti lze s určitostí považovat zájem na dodržování zákonů. Ze žaloby i ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek. Z jednání žalobce lze předvídat, že kdyby nebyl zajištěn, žil by nadále na území ČR nelegálně. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2013, sp. zn. 5 Azs 17/2013, který vykládá pojem „nebezpečí pro veřejný pořádek“ ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince. Za základní zájem společnosti lze určitě považovat zájem na dodržování zákonů.

Žalovaný dále odkázal na rozsudek NSS č.j. 7 As 19/2013-38 a dodal, že rozhodnutí o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo ZZC až do vycestování, se týká zbavení (osobní) svobody ve smyslu čl. 5 odst. 1 Úmluvy a nikoli pouze omezení svobody pohybu ve smyslu čl. 2 Protokolu č. 4 k Úmluvě. Ve své podstatě jde

o zajišťovací institut, který umožňuje pro případ, že by skutečná identita žadatele o udělení mezinárodní ochrany, která vyjde šetřením najevo, neodpovídala tomu, co o sobě žadatel tvrdí či je o něm známo, správnímu orgánu adekvátně reagovat. Zakotvením tohoto institutu ve svém právním řádu ústavně konformním způsobem využila ČR opce, kterou má v čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.

Žalovaný se ohradil proti námitce žalobce o zneužití správního uvážení žalovaným. Dodal, že v předmětné věci pečlivě zvážil všechny okolnosti případu a v souladu s ustanoveními § 2, § 3 a § 4 správního řádu uložil žalobci odpovídající délku zajištění. Podle žalovaného je nežádoucí, aby se žalobce pohyboval po území ČR, neboť svým jednáním nedodržuje zákony této země. Vzhledem ke zjištěním v předmětné věci není pochyb o tom, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně, bez platného víza či pobytového oprávnění, neučinil žádné kroky směřující k legalizaci pobytu, vědomě a svévolně porušoval právní řád ČR, rozhodnutí Policie ČR, správní vyhoštění a výjezdní příkazy.

Námitku žalobce, že napadené rozhodnutí o povinnosti setrvat vylučuje soudní přezkum, označil jako nesmyslnou, a to s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť jeho konání účastník nenavrhoval nejpozději do 5 dnů ode dne podání žaloby a soud jeho konání rovněž nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 6 zákona o azylu).

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 13. 2. 2015 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, což je předpokladem pro zahájení řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobce byl rozhodnutím Policie ČR, Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy, Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 10. 2. 2015, č.j. KRPA-53491-09/ČJ-2015-000022, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC. Důvodem byla skutečnost, že dne 10. 2. 2015 byl na adrese B., P., kontrolován hlídkou policie a v cestovním dokladu Ukrajiny č. , platném od 21. 1. 2008 do 22. 1. 2018, nebylo vylepeno žádné vízum, které by ho opravňovalo k pobytu zde, pouze výjezdní příkaz č. platný do 9. 2. 2015.

Následnou lustrací v evidencích policie bylo zjištěno, že žalobce nedisponoval žádným platným oprávněním k pobytu. Po sejmutí otisků prstů bylo zjištěno, že správní vyhoštění bylo žalobci vydáno dne 6. 8. 2012, pod č. j. KRPS-271741/ČJ-2012-000022, a to na dva roky (nabylo právní moci dne 14. 8. 2012). V té době byl žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob (od 14. 9. 2012 do 14. 9. 2014). Žalobce z území ČR nevycestoval, dál zde pobýval bez platného víza či oprávnění k pobytu. Dne 3. 12. 2012 mu proto bylo vydáno další správní vyhoštění pod č. j. KRPA-155 990/ČJ-2012-000022, a to na čtyři roky; rozhodnutí o

správním vyhoštění nabylo právní moci dne 5. 3. 2013. Dne 4. 12. 2012 bylo žalobci předáno rozhodnutí č.j. KRPA-155990/ČJ-2012-000022, kterým byl podle § 124 odst. 1 umístěn do ZZC.

Dne 13. 12. 2012 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Dne 4. 4. 2013 byl přemístěn do P. s. K., kde převzal rozhodnutí ze dne 27. 7. 2013, kterým mu nebyla mezinárodní ochrana udělena. Proti tomuto rozhodnutí podal včas žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Krajský soud ji rozsudkem ze dne 31. 3. 2014, č.j. 32 Az 9/2013-45, zamítl. Kasační stížnost žalobce byla usnesením NSS ze dne 17. 7. 2014, č.j. 5 Azs 90/2014-20 odmítnuta. Usnesení nabylo právní moci dne 17. 7. 2014.

Žalobce nevycestoval, dne 18. 8. 2014 však v přijímacím středisku Z. podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 24. 10. 2014 bylo řízení správním orgánem zastaveno z důvodu nepřípustnosti žádosti. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 31. 10. 2014. Dne 10. 11. 2014 podal žalobce ke Krajskému soudu v Hradci Králové žalobu s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě. Dne 5. 12. 2014 krajský soud žalobě odkladný účinek nepřiznal. Do doby vydání napadeného rozhodnutí nebylo o žalobě rozhodnuto.

Obvodní soud pro Prahu 9 dne 9. 1. 2015, pod sp. zn. 121T 2/2015, vydal žalobci trestní příkaz pro spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Trestní příkaz nabylo právní moci dne 9. 1. 2015. Žalobce byl současně odsouzen k trestu vyhoštění z území ČR, byla mu vydána výzva k vycestování z ČR nejpozději do 9. 2. 2015, současně byl zařazen do evidence nežádoucích osob do 4. 7. 2017.

Dne 10. 2. 2015 byl žalobce (jak výše uvedeno) kontrolován hlídkou Policie ČR. Do protokolu při zajištění žalobce dne 10. 2. 2015 uvedl, že do ČR přicestoval na pozvání v roce 1997, pravidelně si obnovoval pracovní vízum. Poslední povolený pobyt měl do 30. 12. 2010. Následně zde žil bez povolení. Jednou až dvakrát do roka odjel na Ukrajinu, naposled dne 19. 11. 2010 a vrátil se v březnu 2011. Od té doby území ČR neopustil. Naposled bydlel na ubytovně v H., ale již dva týdny tam nebydlí, žije ve stanu v parku nad vozovnou v P. – H.. Žalobce si byl svého nelegálního pobytu vědom, potvrdil, že byl seznámen se správním vyhoštěním i s trestním příkazem. Žalobce potvrdil, že je mu známo, že maří výkon správního rozhodnutí. Z ČR nevycestoval údajně proto, že neměl finanční prostředky na cestu. Dodal, že nemá peníze na kauci, na další pobyt. Žalobce nemá pracovní povolení, nemá sjednané zdravotní pojištění. Na území ČR se nenachází žádná osoba, ke které by měl vyživovací povinnost a není rodinným příslušníkem občana EU. Žalobce je rozvedený, jeho děti žijí na Ukrajině a mohl by se k nim vrátit. Není mu známa překážka, pro kterou by nemohl vycestovat.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval všechna výše uvedená zjištění a uzavřel, že shledal naplnění podmínek ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle čl. 5 odst. 1 Úmluvy má každý právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem:

- a) zákonné uvěznění po odsouzení příslušným soudem;
- b) zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby proto, že se nepodrobila rozhodnutí vydanému soudem podle zákona, nebo proto, aby bylo zaručeno splnění povinnosti stanovené zákonem;
- c) zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby za účelem předvedení před příslušný soudní orgán pro důvodné podezření ze spáchání trestného činu nebo jsou-li oprávněné důvody k domněnce, že je nutné zabránit jí ve spáchání trestného činu nebo v útěku po jeho spáchání;
- d) jiné zbavení svobody nezletilého na základě zákonného rozhodnutí pro účely výchovného dohledu nebo jeho zákonné zbavení svobody pro účely jeho předvedení před příslušný orgán;
- e) zákonné držení osob, aby se zabránilo šíření nakažlivé nemoci, nebo osob duševně nemocných, alkoholiků, narkomanů nebo tuláků;
- f) zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání.

Podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy má každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.

Žalobce v žalobě předně brojí proti tomu, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS, konkrétně usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, a dalšími rozhodnutími NSS. Soud se proto nejprve zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným *in concreto* skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako

osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal zejména na nelegální pobyt žalobce na území ČR a jeho délku, na celkem dvě správní vyhoštění, která nerespektoval, na udělený trestní příkaz spolu s vykázáním. Ani to však žalobce nerespektoval. Žalobce naopak potření požádal o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedl totožné důvody jako v předchozích žádostech. Krajský soud nevyhověl jeho návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, žalobce tak byl povinen vycestovat z ČR, což neučinil. Podle žalovaného s ohledem na předchozí rozhodnutí krajského soudu i NSS nelze očekávat pro žalobce jiný, než nepříznivý výsledek jeho žádosti. Žalobce potvrdil, že z ČR nechce vycestovat, má v úmyslu zde nadále žít. Podle žalovaného by propuštění žalobce ze ZZC bez omezení jeho svobody mohlo ohrozit veřejný pořádek, protože u žalobce lze předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu této země.

Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace jako v posuzovaném případě, tj. kdy byl žalobce dokonce dvakrát správně vyhoštěn, toto správní vyhoštění nerespektoval, kdy dokonce nerespektoval ani trestní příkaz, pak je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku spočívající v nerespektování norem právního řádu ČR a narušení zájmu společnosti. K tomu je nutno dodat, že shora uvedený závěr učinil žalovaný na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve správním spise.

Soud dále konstatuje, že žalovaný zjistil potřebné individuální okolnosti života žalobce, kterými – jak plyne z judikatury NSS – se správní orgán, který rozhoduje o povinnosti setrvat v ZZC, musí zabývat. Podle názoru soudu v tomto případě není pochyb o tom, že žalobce nemá na území ČR stálou adresu (resp. žalobce se dokonce zdržoval pouze ve stanu v parku nad vozovnou v P. – H., a to z důvodu nedostatku finančních prostředků). Na území ČR nesdílí společnou domácnost s občanem EU, nemá zde ani bližší vazby k osobám české státní příslušnosti, na území ČR se ani nenacházejí osoby, ke kterým by měl žalobce vyživovací povinnost. Z výše uvedené rekapitulace skutečností, které byly jednoznačným podkladem pro právní úvahu žalovaného, není vystavěné odůvodnění napadeného rozhodnutí vadné, naopak je sice stručné (což je ale logické a akceptovatelné, jde-li o správní rozhodnutí, jež má být vydáno v krátké lhůtě), avšak podstatné je, že se jedná o odůvodnění výstižné a přezkoumatelné. V této souvislosti nelze přisvědčit námitce žalobce o zneužití správního uvážení.

Vzhledem k tomu, že z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že právě všechny výše zjištěné okolnosti byly podkladem pro vydání tohoto rozhodnutí, v němž se žalovaný dostatečně zabýval všemi zjištěnými okolnostmi, na podkladě uvedeného pak žalobce zbavil jeho osobní svobody v maximální době, tj. na 120 dnů, nesdílí soud názor

žalobce, že by správní orgán zneužil správní uvážení nebo snad překročil jeho meze. Okolnost, že žalobce neakceptoval právní řád ČR, byla v jeho případě více než dostatečně prokázána, a právě za této situace žalovaný zcela správně užil ústavně konformní čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a rozhodl o zbavení (osobní) svobody žalobce. Z napadeného rozhodnutí rovněž plyne, jaké konkrétní a specifické okolnosti byly důvodem vydaného rozhodnutí. Námitky žalobce zpochybňující dostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí proto neobstály.

V posuzovaném případě soud nesdílí rovněž názor žalobce, že by snad správní orgán v napadeném rozhodnutí sám určil, že další soudní kontrola zákonnosti jeho zajištění již neproběhne. Naopak v předmětné věci soud ve zkráceném řízení (do 7 pracovních dnů) přezkoumal napadené rozhodnutí, avšak žádnému ze žalobních bodů žalobce nepřisvědčil.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. března 2015

JUDr. Dalila Marečková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 23. 3. 2015 [§ 49 odst. 11 a § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost : Alena Lébllová